



הפסטיבל הבינלאומי לסרטי סטודנטים תל-אביב
 סינמטק תל-אביב
 www.taufilmfest.com

31.5 - 6.6.15

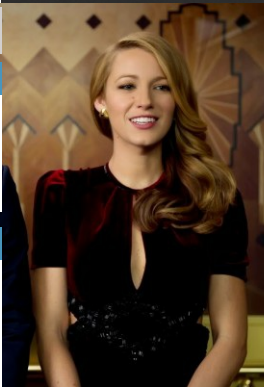
חיפוש בבלוג

הרשמה לעדכונים

עשו מינוי לכל מה שחדש בבלוג
דואר אלקטרוני
להירשם

תגובות אחרונות

- דורון (אחר) על "מידות רעות", סקירה
- Cvb על "הסיפור של אדליין", סקירה
- אור סינולי על "הסיפור של אדליין", סקירה



פוסטים אחרונים

- TLVFest - הפסטיבל הבינלאומי לקולנוע נאה 2015: סרטים שנדיא להיכיר
- פסטיבל סרטי סטודנטים 2015: המלצות לפתיחה והתחרות הבינלאומית
- "הסיפור של אדליין", סקירה

תרמו לנו

ותוכלו לעזור לממן את פעילות הבלוג

תרם

ארכיון

ארכיון בחירת חודש

קטגוריות

קטגוריות בחירת קטגוריה

ציץ אחרון



פסטיבל סרטי הסטודנטים 2015: המלצות לפתיחה והתחרות הבינלאומית

31 במאי 2015 מאת מערכת סרטיטה

הערב (יום א' ה-31.5) יפתח זו הפעם ה-17 הפסטיבל הבינלאומי לסרטי סטודנטים. מיסודו של החוג לקולנוע וטלוויזיה באוניברסיטת תל אביב. למרות שעופר ואורון עובדים במסד שהקים ותומך בפסטיבל (להלן גילו נאות), אפשר לומר בלי חשש שזוהו המגנב מבין פסטיבלי ארצנו. כיאה לאירוע השומר תמיד על הח צעירה מעצם מהותו כפסטיבל סרטי סטודנטים בינלאומי, שגם דאג להחליף הנהלה בכל שנתיים. השנה עומד הפסטיבל יותר מתמיד בסימן ערס וייחוד של הסרט הקצר. זה בולט בתוכנית ככר בדמות סרט הפתיחה, שהוא למעשה אסופה של שלושה קצרים בשם "פרולוג", אותה יזמו והפיקו מנהלות הפסטיבל טליה ברנשטיין וחפי שמים, ומלם זכ במלגת הפקה בפסטיבל דאשתקד. האסופה תוקרן ביום א' ה-31.5 תחת כיפת השמיים, בגן הפסגה אשר ביופ, ומורכבת משלושת הסרטים הבאים, בני כחצי שעה כל אחד – "חם" של יותם גדלמן, "קוקו" של מיכאל אלול, ו"נלבי ציד" של עמר טוב. יש בבחירה לפתוח את הפסטיבל עם סרט מעין זה משהו הצהרתי, כפי שמתבטא גם במחווה הארצית השנתית שבחר הפסטיבל לקיים – מחווה לסרטי אסופה (אומניבוס). חמישה כאלה יוקרנו במהלך הפסטיבל, בהם "סיפור גורק" של וודי אלן, סקורסזה וקופולה, ו"סיפורם מתור הזהב" של מיטב יצירי הגל הומני העשוי.

עוד בעניין שימת הפוקוס על הסרט הקצר, שווה להזכיר את האירועים שאינם הקרנת סרטים שיתקיימו במהלך השבוע הבא בסינמטק ת"א וברחבי העיר. ביום ב' ה-1.6 בשעה 19:00 יערוך ערב בהנחיית פיר פרבר ויערה זדורי, תחת הכותרת "איים בורם", במהלכו ידברו יוצרים ויוצרות בסרטים קצרים שאהובים עליהם במיוחד ואז גם יקרנו אותם. במקור יוגו ו-26 ישתלטו על אולם 2 של הסינמטק התל-אביב כנס "Life is Shorts" מובנה הפאנלים, בזמנת פבל אסין שלום. בהנחיית יאיר רוח, ובמחווה לאורח המרכזי של הפסטיבל השנה – האל הארטלי, לו יזנק פרס מפעל חיים (עוד עליו בהמשך). וביום ד' ה-3.6 ישק "ספר התסריט הקצר", מיוזמת הפסטיבל ובעיריכת דן ברק. המאגד בתוסף שלושה תסריטים לסרטי סטודנטים מעצב דרך דרוזי עבר בפסטיבל – "עם חוקים" של דובר קוסאשווילי, "ביקור חולים" של מאיה דריפוס, ו"המנון" של אלעד קידן. הסרטים גם יוקרנו, כמובן, לאחר פאנל בהנחיית שמוליק דובדבני. בנוסף, תימשך המסורת של "קצר על הבר", הקרנת להיטי אשתקד בכרים ברחבי תל אביב, ויחשפו "פרוייקט ספורט", חלק ממסורת ארוכת שפס של החוג לקולנוע לאצרות סרטים ישראלים-פולטיטיים סביב נושא מאגד.

מבחינת אירועים נוספים, פסטיבל ממשיך לעמוד בסטנדרט הגבוה שהציב בשנים עברו, הפעם עם חלי הרדי כראש מ"סרטיטה" וסגן מנהל. שכל אחד ואחת מהמשתתפים יעלו מיד, לא רק יגיעו ארצה אלא גם יזכו למיני-בטרוספקטיבה לסרטיהם וגם יעברו כיתות אמן. היחידוש השנה – תוספת של פגישות פחות אקדמיות במהותן, תחת הכותרת "סינמה קפה", עם כמה מארחי אורחות הפסטיבל. הבכיר שבהם הוא כמובן האל הארטלי, שם נדרף לבר לפחות שלושה עשורים, שיגיע לפסטיבל עם כמה מסרטי הקצרים, לצד הקרנת של "פילרט" ו"הנרי פול". מארה"ב יגיעו שניים מספים שנמצאים בטופ. האחד הוא העורך עם שני האנדרטונים הבכירים על "משפחת טונבאום" של ווס וילילת בוגי" של פול תומאס-שיינרם וקרן בקטיבל. האחרון שבהם בליווי שיחה בהנחיית פבל (2.6 ב-20:30). האחר הוא רם ברגמן, מפקד-על שעובד לא מעט עם ראין גונסון, ולאחרונה חתום גם על "סיפור על האבה וחושך" של נטלי פורטמן ועל "נהר אבד" של ראין גוללינג. בפסטיבל יוקרן "בריק", שיתוף הפעולה הראשון של ברגמן וגונסון בעתיד עם פרקים 8-9 בסגנת "מלחמת הסככים" המחדשת, ולאחריו שיחה בהנחיית אורן (5.6 ב-21:00).

שלושה יוצרים המצויים בדרכם למעלה יתארו אף הם בפסטיבל – הבמאי המקסיקני מישל פרנקו ("אחרי לוסיה") שזה עתה זכה בפרס התסריט בפסטיבל קאן על סרטו החדש "כחופ", המפיקה אפי בראון (Dear White People) והתסריטאית קייט ברטאו ("דם אמיתי", "כית הקליפים"), את איחופה יצג הצלם הפולני רישארד לניצבסקי, שהפליא לצלם את "אדבה" אשתקד, וג'ורג' גולדנשטרן, מנהל הסינפונדסון של קאן, הגיון של האורחים השנה מביטב לא רק בשנות של היצירות שהם חתומים עליהם, אלא גם בשלל המקצועות שהם מייצגים. דמיין למשל סרט בהפקת ברגמן ובראון, שהארטלי בים וכתב בשיתוף עם בראון, לצביק צילם וסינמטק ערך. נשמע כמעט אפשרי, לא?

חלק מהאורחים גם יישמשו כשופטים במסגרת השונות, בשיתוף עם יוצרים ישראלים כמו רונית אלקבץ, יוסי מדמוני, ימי ויסלר וטליה לביא, אם למנות כמה. מטעם פוחם מבקר הקולנוע בישראל, בפרס שעופר מארגן ואורן היה חבר באות הראשון שהעניק אותו לפני שלוש שנים, ישפטו השנה שמוליק דובדבני, נחום מליח ונטליה רימן, כל השופטים והשופטות נחוצים ומגייסים לטובת לב לבו של הפסטיבל – תחרות הסרטים הקצרים, הסטודנטאליים והעממיים, המקומיים והבינלאומיים. חלק מהם הרשו לנו בסרטיהם לדגום מבעוד מועד, ואנחנו שמחים להביא את רשימתם בהמשך הפוסט על עשרה מתוכם. אורן יתחיל ואור ושפר ימשיים.

אורן שמיר:



מקטעים Fragments

האמת היא שראיתי את כל שלושת הסרטים הפולניים המשתתפים השנה בתחרות הבינלאומית. אבל "חארות" לא משעשע עמד בתנאי הסף המצופים מבחינה טכנית בעיניי מהקולנוע הפולני הסטודנטאלי, והסיפור שבמרכזו לא מתגברת שסועת עם הוריה אל חוף הים אבל ברחות משם בדמונה היה קצת חסר משעשע בעיניי. לגבי "אמא

אדמה, אלא אם כן לראות את מלמד את בן הלא-לגמור-בסדר איך לשחוט חזיר זה הקטע שלכם ושלקן קשה לי להמליץ על צפייה בסרט. וכך נותר "מקטעים", סרטו של **אבישקה וושינינסקה**, כניצג פולין המשא בגאווה לאומית את הכבוד של הארץ שהוציאה מתוכה כל-כך הרבה קולנוע גדול וקולנוענים למופת.

יש סרטים שמתחילים טוב כבר מהפריים הראשון (מצורף לעיל להתרשמות), ויש כאלה שמוכיחים כבר בשוט העוקב שלפנים במאי בהתחלה. או במאית במקרה הזה. "מקטעים" כשמו כן הוא, רצף סצנות המדרסות בגנות האחת בידי השנייה, פרגמנטים מחייה של אשה שאינה מחצה בחלקה. ויש כל מיני דרכים להרכיב את הפאזל הזה, אבל האמת היא שמדובר בסרט כל-כך יפהפה ומרשים מבחינה ויזואלית עד כי הוא ממש לא צריך לעילה. האסתטיקה שנבחרה בידי הבמאית מעברת קור אנשי החל בעיצוב החלל, וכלה בבחירת השחקנית בעלת המבט המצמית ביותר שתוכלו להעלות על הדעת (**אבישקה וושינינסקה**). בחיי שהיא כמעט פלחה את המצלמה בעיניה באחת הסצנות. להשגת האפקט תורם רבות הצילום המקפד ונטול הפגמים של **ברטוש סיינירסקי**, שגרם לי להרהר מה יש שם בבית הספר לקולנוע של לודז' שגרם לבלבול של כל-כך הרבה צלמי קולנוע כשחנינים, אולי הייצא המוצלח ביותר של פולין מבחינת האמנות השביעית.

הכפור המנשב מן הסרט מתיישב היטב עם האופן בו מתנהלת הגיבורה בחייה בחוסר שביעות רצון, כאשר גם רגעים אנושיים כמו בפי, או לוקיישינס שמששים כמו פארק מוריק, עשיתם אף הם את המעטה שבהרה היוצרת לסרט. מרשימה לא פחות היא העובדה שמיד בפתיחה אפשר להתרגל לעריכה המקוטעת והצטרף לתרגיל המחשבת שהוא הסרט הזה, המעניק בסופו של דבר תמונה שלמה של הגיבורה שלו, אשה שכל אספקט בחייה לוקה בחסר ונמאס לה להעמיד פנים שהכל בסדר בדיוק ברגע הכי לא מתאים.

הסרט יוקרן במקבץ 4, יום ב' 01.06 בשעה 20:00

גומי-פאוסט Gummi-Faust / Rubber-Faust

קצת קלילות וכף מדרום באמצע פסטיבל של סרטים רציניים כמו המוות אף פעם לא הרגה אף אחד, או שאולי ק? אני לא ממש בטוח איך התגבבה הטראלית המינכנאית הזו ולתכניה, אבל יותר מאשר שמחתי למצוא אותה כחלק ממנה. הבמאי **מארק טסק** וצוותו קמו אותי עוד בכתות הפתיחה המפוקסולות, הלקוחות מעולם אסתטיקה האיטיז שמעשה קאמבק לאחוזנה, ואת הרכישה השלום הקונספט של הסרט הקצרצר – מבקר תיאטרון מהחוד השני מוצא עצמו מוקף בקהל של היפסטרים ברלינאים צעירים, שהגיעו לראות עיבוד פוסט-פוסט-מודרני ליצירה הממונת של גתה. מכאן מתחיל פינג-פונג של למדי בינו ובין בלוגר תיאטרון צעיר ויהר, כאשר מה שמתחיל על הבמה מזכיר יותר את "Iron Sky" מאשר את "פאוסט". בדרכו המשועשעת, שהופכת לחרטסקית בטיורף בסיום, מצטרף הסרט לדיון המתמשך בתפקיד המבקר בעולם העכשווי, כאשר הקביעה שלו חדה כנער – המבקר ימל להרוג יצירה כשם שבחסו לשלף החוצה את הלב שלה ולתורן אותו אל הצפייה במקרה הצורך.

הסרט יוקרן במקבץ 2, יום א' 31.05 בשעה 14:00

אור סיגולי:



כל שאנו חולקים All We Share / Allt vi Delar

שלושה מתוך ארבעה סרטים אקראיים בהם צפיתי מתכנית הסרטים הבינלאומיים לא דיברו אלא כולל. העשייה הייתה ברמה טובה, וטקסטים מעניינים אפשר לכתוב כמעט על הכל, אבל עדיין לא מצאתי שום חיבור אליהם. יכול להיות שהבעיה היא בי, כי האמת שהפרמט הקצר, גם בקולנוע וגם בספחת, מעולם לא היה משהו שירתק אותי במיוחד, גם לא בתקופת כסטודנט. אני תמיד אעדיף לנסות להתחייב לספר של 600 עמודים לפני שאקרא סיפור של 13.

עם זאת – וכאן עושה את הקישור בין לברבר על עצמי לבין הסרט השבדי שבכתרת – יש אמן אחד שעבד בתחום היצירה הקצרה שאני שפוט שלו, וזה הסופר והמשורר **ריימונד קארבר**. הסגנון הייחודי, הפשוט והכל כל כך עמוס רגש ותובנה שלו, הוא אחת האהבות הכי גדולות שלי.

זו כנראה הסיבה שבגללה נפלות שחוד למרגלות "כל שאנו חולקים". זה הסרט הכי קארבר שראיתי בלי להיות מבוסס על כתבי של היצור האמריקני, והוא עושה זאת לא באופן מניירסטי, אלא עם הבנה אמיתית לדרך הסיפור הזה. אני לא יודע אם קארבר הוא השפעה מרכזית על הבמאי **ג'רי קארלסון** (בעלילה הזו יש גם לא מעט "מולם היו בני"), אבל יפיע אותי מאוד אם לא.

קשה למצוא מאיפה להתחיל לדבר על הסרט הקצר הזה, כי בשונה מהרבה סרטים קצרים, הוא לא מתחיל מהגיבור שלו, וגם ההגדרה של "גיבור" בו מעט אחרת. הוא גם לא בדיוק מתאר סיטואציה, אבל כן יש בו נראטיב כרוני מטפיל בעצם, שאנחנו יודעים שחי בחייו זוויות עם גבר ויחד הם ממדלים תומק, מתבקש להגיע לבית פרט כדי לנחות עץ גדול שבחצר. זה הדבר שעומד במרכז ההתרחשות של הסרט, ועליו אני לא חצה להוסיף כלום. המצלמה עוקבת אחרי הדמויות, כמו ב"סרטי העורף" של האחים דארוך, מבדילה אותם מהרקע, ומייצרת כלפיהם חדרה אבל גם חזרות. שלוש דמויות בסרט מצולמות באופן זהה, וכן בעצם הקטבים של העלילה. הכל בסרט נורא מינימליסטי ומודד, אבל לא מרגיש כמו ניסיון להיות מיוחד או מסותר בסח, אלא פשוט וראליסטי.

דבר אחד תסכל אותי מאוד בסרט, וזו המחשבה שם היו מורידים את שתי הדקות הראשונות, ומתחילים במקום זה בסצנה השלישית בה כורת העצים מתעורר בביתו, הסרט היה מדהים הרבה יותר. אמנם האינפורמציה המוגשת לנו בתחילת הסרט מובאת באופן הענין המאפיין את שאר העשייה, אבל הוא נתן לנו הרבה ממשות שנוכח לבד בעוד רגע. זה נראה כמו השלמות שעשו לאחר שהסרט צולם, כי חשבם שאולי משהו יפספס את האירוע המתנע. דמיה שבתכנית הפסטיבל הבנים את זה גם, ובסיפוסים היפה שכתבם הם הסתיחה את מה שבחר לטולם מההתחלה. אבל גם זה לא ימנע מהסיפור הקטן והחכם הזה להיות סרט קצר וחכם שיש בו יותר רגש ותובנה ממה שיש בסרטים של שעה וחצי.

ועוד דבר אחד לסיום – סרטי סטודנטים מטיים להיות מדככים, זוהי עובדה שאנחנו חיים איתה בשלום. כשהו מגיע לסרטי סטודנטים על הנשוא ההומולסבי, זה כבר בכלל תחושות של אבדון. אני לא אומר שזה לא בסדר או מוזר, גם סרטי הסטודנטים שלי לא בדיוק היו "פיץ' פרפקט", אבל כאשר מגיע סרט שגם מתעסק בנשוא הזה וגם מקודר המוצא שיש היא טרגדיה, אבל בסופו של דבר הוא סיפור שחוגג אופטימיות וחובה יותר מהכל – אז סיבה בפני עצמה להמליץ עליו וללמוד ממנו איך עושים את זה.

הסרט יוקרן במקבץ 11, יום ד' 03.06 בשעה 16:00

עופר ליברגל:



אידל Idle

סרט של **רעיה אל סולימן** מצר באוניברסיטה הלאומית לקולנוע ותיאטרון בחמניה והוא מתאר דיט ראשון של שני מתבגרים. זוהי פגישה עיוורת המתקיימת בפארק ונכח הגיל של הגיבורים (14) ייתכן בהחלט כי זוהי היציאה החמנית הראשונה בחיים שלהם, או לפחות אחת מן הראשונות. אבל המבוכה אשר קיימת בפגישות מן הסוג הזה הר מסיפה להתקיים בכל גיל. הסרט מטיב לתאר את התחושה של חשש ושל רצון להתקרב ולחלק חוויות ורגשות, כמו גם את הנקודה בזמן שבו הילדות לבגרות. הפגישה מתקיימת בפארק גדול וחלק גדול מן הפעילויות המתוארות בה מתאימות גם או בעיקר לילדים – קפית גלידה משותפת, בילוי בלונה-פארק קטן והתחלת ההיכרות במשחק בדנדה ומגלשה. אף כי היום שעובר על הנערים לא נטול דרמה מסוג אחר, קסמו של הסרט הוא הבילוי הפשוט של היום בחדר, בילו אשר מורכב מרגעים קטנים המצטברים לכדי חוויה בעלת משמעות. סרטו של אל סולימן ששוי בעיקר ובדיוק רב, מה שהופך את התוצאה הסופית לאמינה ומרגשת – סרט עם סיפור קטן, אבל כזה המרמז על עולם עשיר ושלם – מה שסרט קטן צריך להיות.

הסרט יוקרן במקבץ 9, יום ד' 03.06 בשעה 12:00

אם אמא לא שמחה, אף אחד לא שמח If mama ain't happy nobody's happy

סרטו של הבמאית ההולנדית **מיאה דה יונג** הוא לכאורה סרט תיעודי על שלושה זוגות של נשים במשפחה שלה, אשר גידול ילדים ללא נכחות חמישנית של גבר – החל בסבתא-רבא שלה ועד לאמה, אשר הראוין עימה מחווה את עיקר הסרט. אלא שכבר בהתחלה חושפת לנו הבמאית את הזיוף המסוים של הסרט, בכך שהיא מראה זוגות על שחיה אשר אמורה להיות ספונטנית ולהגדיר את טיבם. לכן זהו לא סרט על נשים עצמאיות כפי שאולחן חשבה הבמאית לעשות, וגם לא סרט על כל הזוגות במשפחה, אלא סוג של דיון בין הבת לאם על החיים ועל הבחירות השונות שנתשט ויעשו בהם, דיון שהוא גם עימות וגם ניסיון להבנת החר האחר – ניסיון הן מצד האם והן מצד הבת. כלומר, הטבע האמיתי של הנשאים בהם נגע הסרט נחשף רק בהדרגה והוא מורכב יותר מנכחות או העדר של דמות גברית. הסרט נגע במשך של הורשת דפוסי התנהגות מדור לדור ודמה כי גם בסיום הצירה המשותפת, הבת והאם לא מצויות בדיוק באותה העמדה במגע למשא.

הסרט יוקרן במקבץ 9, יום ד' 03.06 בשעה 12:00

הוסאנה Hosanna

סמט על התוצרת שמגיעה מדרום-קוריאה בכל הקשור למראות לא נעימים, נראטיבים ייחודיים וז'אנרים שלא בדיוק ניתנים להדרגה. סרטו של נה יאנג-קיל נפתח עם מראה לא פשוט לצפייה של דריסת צפרדע – אלא שמיד לאחר מכן, נער מקים את הצפרדע הזו לתחיה לאחר שהצליח להעלים את כל פצעיה. הנער הזה מסוגל לרפא גם פצעים בבני אדם, ובכפר הענב הוא חי לא חסרם פצעים – בני אדם פוגעים זה בזה במגוון דרכים שונות כאשר לעיתים הם אינם מעוניינים בטיפול. אף כי חב המראות של הפציעה לא נראים והדגש הוא על הרפוי, הסרט לא חוסך מן הקהל אימג'ים גראפיים ודיון בפשעים אשר אינם נראים בפריים (כאשר גם כתוביות הסיום מלוות בפסקול לא נעים). יש לא מעט תככים פנימיים בכפר ובמשפחתו של הנער המרפא, אשר הסרט רק רומז על המורכבות שלהם. חרב הזמן הוא מתאר שיגרה מדממת ודלה, כמו גיהנום אשר נכח בו נס קטן ומתמשך, שילוב של ברכה וקוללה עבור הנער אשר ניחן במתנה ולא יודע בדיוק האם המעשה המוסרי של טיפול בפצעים הוא תמיד המעשה הנכון.

הסרט יוקרן במקבץ 1, יום א' 31.05 בשעה 12:00



האם את יודעת? Do you even know...

אלכסנדרה עברה איחוד טראומתי אחריו אין עוד טעם בחיים. לא בחיים שלה ולא בחיים של העובר המתחיל להתפתח בגופה. אבל היא עדיין מציבה בשלב של חוסר רצון לדעת את מקור הכאב, לחלוק איתו אם העולם או בכלל לייצר כל סוג של קשר עם אדם כלשהו המנסה לנחם אותה, לדעת על כאבה. תחושה זו עומדת בלב סרטו של **ארתור לוקטוריה**, סרט אשר יש בו הרבה חן וכוח ברגעיו הקטנים, הרגעים בהם הוא מציע תיאור מאופק של מצב נטול תקווה או נחמה. אבל באותה מידה הוא גם מתפספס הרגעים הגדולים מדי, בהם הוא מנסה להעביר את המצב הרגשי בצורה ברורה ומחבת קלישאות, מה שמונע מן הסרט להפוך לבעל ייחוד של ממש. המשחק של השחקנית הראשית, **ולנטין לפייר**, הוא מקדמת חוזק נספסת של הסרט, מה שהופך אותו בסופו של דבר לראוי לצפייה, גם אם הוא לא אחד משיאי התחנות.

הסרט יוקרן במקבץ 4, יום ב' 01.06 בשעה 20:00

הו לואי Oh Lucy!

קל לנחש שהפקה יפנית/אמריקאית/סינגפורית תייצר סרט מוזר. למעשה ההפקה היא של השלוחה האסיאתית של בית הספר לקולנוע של NYU, כלומר הסרט בעיקר יפני. הגיבורה הינה רוקה שכבר עברה את גיל החמישים ועובדת במשרד מסובד, אבל זוהי היא חצה יותר מן החיים. האחיית שלה מציעה לה, כמעט בכפייה, לקנות ממנה מקום בקורס לימודי אנגלית יקר. הקורס מתקיים בתוך משהו שנראה כמו מועדון סקס, או לכל הפחות מועדון לילה, וזוהי גן הגיבורה לא רק לדבר רק אנגלית במהלך השיעור, אלא לאמץ לעצמה זוגות בדידה של בחורה בשם לואי. אולם בטרם הגיבורים יתקדמו לידעה ממשית של אנגלית, חל שישי מוחותי בטבע שלהם. במקביל, האשה העובדת בתוך שמו הגיבורה פורשת, דבר שגורם לגבורה לעשות השלכה לעלבנות שהיא חשה כלפי עצמה. הסרט מנסה לייצר אמירה על חוקות גיגל מתקדם ועל תחושה שהחיים סופסוף, לצד תקווה למציאת משמעות חדשה, בלימוד אנגלית או בזוגות. יש גם מקרה בו הדור הצעיר מזלזל בדור הבוגר וניסין לייצר קירבה אמשית ומגע, גם אם דרך זלזול בחולת. אבל בעיקר יש בו משהו מאוד לא אחיד בקצב ובבריאת העולם, אשר מנע ממנו להפוך ליצירה שלמה.

הסרט יוקרן במקבץ 4, יום ב' 01.06 בשעה 20:00

פרו, לה פונטן, בתחת שלי! Perrault, La Fontaine, My Ass

סרט צרפתי המעמיד במרכזו גבר מבוגר הולמד בפעם הראשונה בחייו קחא וכתוב. הוא עשה זאת על מנת לזכות

במשמורת על בנ האהוב. הסרט יסל היה להפוך לתיאור דמות כסעה אך מלאת חיים, אשר מצויה בשולי החברה. יש ב כמה רגעים של תיאור חצי ליר של היי הומיום של הגיבור ושל היחסים החמים אך הלא בדיק שגרתיים עם בנ. הבלי המשותף שלהם, למשל, יפתיע רבים מן הצופים. אבל החלטה אחת מהותית של צוות הבמאים של הסרט (המורכב משלושה אנשים: זורן בקרמה, הוגו פ. תומאס, ו-לוחביק בקרמה) משנה לגמרי את הטון של הסרט – שימוש מוגבר במחזיקת פופ, אשר מחליף מבט אנושי על הדמות הראשית בטון מעט קומי, קצב יותר, לרגעים קליפי, אף על פי שהחומרם הפופים לקשים יותר ככל שהיצירה קצרה הזו מתקדמת.

הסרט יוקרן במקבץ 1, יום א' 31.05 בשעה 12:00

**ציפורי רעם
Thunderbirds**

סרט צרפתי סספי, המתאר סיפור התבגרות של נער צעיר, שמערכת היחסים שלו עם אחותו הגדולה תלונית מדי. בראשית הסרט, השניים צדים עופות, אולם בסוף היציאה ללב תקף אותם גורם לפגיעה של האחות. האח הצעיר מטפל בה, אבל חצה גם דברים אחרים. מפגש עם בחורה המבגרת ממם בכמה שנים בסופר יגרום לו לחפש את עצמאותו לערב אחד, קצת על חשבון התא המשפחתי, אשר יש בקרבה שהוא מציע יתחמת והגבלות. כותרת הסרט משלבת בין ציפורים קטנות לרעם עצמתי. סערה גדולה אשר מתרחשת לא רק באיחיים הדרמטיים, אלא גם בתהליך ההתבגרות האיטי אשר פועם בגיבור. לכאורה הוא אינו ממנהר להסגיר את רגשותיו, את הרתיעה שלו מהשליטה של אחותו בחייו, את הכמיהה לקשר אחר, אשר יגדיר אותו כחמיננטי יותר, או לפחות יחשוף אותו למגע מסוג שונה עם המין השני. הסרט מנסה לייצר אוירה ייחודית, מעט פורורטיט, לכל אורכו. הוא עושה זאת בהצלחה לא אחידה, אבל עם דמות ראשית מעוצבת היטב ושתי דמויות נשיות אשר מרתקות בכך שכן מתרחת לא לגמרי גלזיות בממעים שלהן.

הסרט יוקרן במקבץ 10, יום ד' 03.06 בשעה 14:00



קשור



פסטיבל סרטי הסטודנטים 2014: הזוכים והזוכות
ב-"דיווחים"



מבט קדימה אל עונת פסטיבלי הקולנוע של קיץ 2014
ב-"פסטיבלים"



פסטיבל סרטי הסטודנטים 2013: בעקבות "קצר-ארוך" - האם הקולנוע הישראלי צריך מורשת?
ב-"מאמרים"

פורסם בקטגוריית סקירות, פסטיבלים
תניות: אידי, אם אמא לא שמחה אף אחד לא שחה, נומי-פאוסטי, האם את יודעת?, הו לופי, הוסאנה, החוג לקולנוע, כל שאנו חולקים, מקטעים, סרט קצר, פסטיבל סרטי סטודנטים, פסטיבל סרטי סטודנטים 2015, פרו לה פונטין בתחת שליו, ציפורי רעם

כתיבת תגובה

